

кѣвъ сѣщо гровенъ и страшенъ, какѣвто бѣше Михалъ-бей. Глѣ е той, какво прави, вправъ ли е, на длѣжностъ ли е? И безъ за дочѣкатъ отговоръ, който би разяснилъ дѣлото, тѣ си отиватъ и шѣрморатъ въ себе си: на Ахмедъ-бея се примѣрджияло; види се че сѣ попийнали въ Баба Ески или въ Баба Агтикъ съ инженеритѣ, очитѣ имъ сѣ глѣдали на дѣвѣ и имъ се е показало, че сѣ видѣли Кжбразлията съ неговийтъ ловъ. Така успокояваха бейоветѣ единъ друго, а страха бѣше великъ; имаха си тѣ грѣхове и се бояха отъ визиря, който сурово распитвалъ и строго наказвалъ: спорѣдъ него който се е провинилъ, тойъи тутакси и да отговаря.

Но съ това работата се не свърши. Въ дома на валията като че ли сѣ получили лоши извѣстия. Хуршидъ Паша, человекъ не младъ, разсѣдливъ, твърдѣ вѣжливъ и честенъ, не фанатикъ и не отъ младата школа, управляваше вилаета благоразумно и предусмотрително, и вилаета се наслаждаваше съ спокойствие. На Дунава комитетитѣ, хайдутитѣ и пропаганлата не даваха на властитѣ да заспятъ спокойно, а въ Едрене всичко бѣше тихо, земледѣлието и търговията се подобряваха безпрепятствено, даже консулитѣ не намираха случай да напомнятъ на валията съ нѣкаква си глупава нота за танзимата и за капитулациитѣ. Неочаквано изведнѣжъ се посипаха недобри извѣстия като изъ ржеавъ.

Отъ Сливенъ дойде телеграмма съ извѣстие че царската поща е разбита, че не може да се намѣрятъ нито виновнитѣ, нито диритѣ, и съ молба да пратятъ казаци. По исканieto на валията, Феридъ-паша слѣдъ два часа испрати една сотня казаци съ бѣли конѣ, съставена отъ български юнаци. Любопитнитѣ консули вече ходаха при валията и като узнаха само онова, което бѣше извѣстно на Хуршидъ-паша, заключаваха и утвърждаваха, че това е работа на комитетитѣ и на невидимото правителство.

Телеграммата отъ Стамбулъ извѣстяваше че пощата не пристигнала; отъ Чорла телеграфираха че тамъ не сѣ видѣли пощата, а отъ Люле—Бургасъ донасяха че пощата прѣминала.